



Un festin într-un loc special

Autor: Amani Jazia

Ilustrator: Mona Mohammed



3asafeer.com



Realizarea cărții originale a fost posibilă grație sprijinului generos al *All Children Reading: A Grand Challenge for Development*¹ (ACR GCD), parteneri (the United States Agency for International Development² (USAID), World Vision și Guvernul Australian. A fost pregătită de Asafeer Education Technologies FZ LLC și nu reflectă neapărat viziunile partenerilor ACR GCD. Potențialele adaptări și traduceri ale acestei lucrări nu ar trebui considerate teaduceri oficiale ale ACR GCD. ACR GCD nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul sau erorile care ar putea apărea în traducerea acestui material.



¹ Toți copiii citesc: Marea provocare pentru dezvoltare

² Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională



Pe malurile fluviului Nil, nagățul Levănțică se pregătea pentru sărbătoarea aligatorului Gator. Petrecerea era într-un loc înfricoșător, plin de dinți ascuțiți.



Era foarte liniște la sosirea lui Levănțică. Nu văzu decât un buștean plutind în apă și o pasăre aflată în apropiere.
Dintr-o dată, bușteanul înghiți pasărea!



O! De fapt, acela nu era un buștean! Era Gator. Ca de obicei, Gator stătea ca o statuie și își aștepta prada. Levănțică înghiți în sec de frică și zbură degrabă înapoi acasă, înainte să-l vadă cineva.



Stătu în copaci, tremurând de frică și se gândi: „Unde se află casa mea? O, da, este în al patrulea copac! Bine, hai să-i număr: unu, doi, trei, zece. O, nu! Doi, șapte, cinci... Nu, cred că, de frică ce mi-e, nu mai știu nici să număr!”



Când Pană, prietenul lui Levănțică, observă că acesta nu sosisse încă acasă, plecă să îl caute. Îi găsi tremurând de frică, așa că-l întrebă: „Este ceva înfricoșător în preajmă?” Levănțică răspunse, cu vocea tremurată: „Nu îmi este frică niciodată, sunt doar puțin obosit”. Levănțică nu voia să știe nimeni că îi este frică.



Până se întoarse la petrecere, iar
Levăntică își petrecu noaptea înfricoșat și înfometat.



Stând pe o creangă, își spuse: „Va trebui să caut altceva de mâncare.”



Găsi niște frunze și se gândi: „Am să le devorez pe toate.”
Înghiți frunză după frunză până se sătură. Zâmbi și se consolă:
„Bine, cel puțin am găsit ceva de mâncare.”



După câteva zile, Levănțică arăta îngrozitor de rău. După ce se privi în oglindă, decise că frunzele nu sunt suficiente și că are nevoie de o masă mai îndestulătoare pentru a-și recăpăta puterile. Se uită la frunze și spuse:
„Am nevoie de mai mult decât frunze pentru a fi puternic.”



Puțin mai târziu, sosi și Pană, cu burta plină, și spuse:
„Ce masă delicioasă am avut!” Levănțică întrebă sleit:
„De unde ai luat mâncarea?” Pană spuse: „Din gura lui
Gator. Are o groază de mâncare între dinți.”



Când Levănțică se întoarse la râu, Gator îl invită: „Poftește, prietene”, și-și deschise gura. Mâncarea aflată în gura lui Gator arăta atât de delicios încât Levănțică începu să saliveze!



Apoi, dintr-o dată, Levăntică dispăru fără să spună nimic.
După o vreme, se întors cu o crenguță.



Încercă să scoată mâncarea cu crenguța, însă aceasta tot aluneca, iar el nu reuși să ia nici măcar o înghițitură.



Pană îi spuse: „Pot să îți iau eu mâncare, dacă îți este teamă.” Dar Levănțică îi răspunse: „Nu îmi este teamă!”



Apoi, îl zări pe Bunicul, nagâțul cel bătrân și înțelept.
Zbură la acesta pentru a-i asculta poveștile și a încerca
să uite de foame.



Bunicul povesti despre călătorii minunate pe spatele tatălui lui Gator. Povesti, de asemenea, despre vremurile frumoase în care avuse parte de oșpețe grandioase în gura acestuia și cum dansase și petrecuse după aceste mese.



Levăntică se îngălbeni la față imaginându-se în gura lui Gator. Bunicul îl întrebă: „Chiar îți este frică?” Levăntică spuse: „Nu, nu îmi este!” Bunicul îl încurajă: „Nu are de ce să îți fie frică. Deși și mie mi-a fost frică atunci când eram mic.”



„Sincer”, spuse Levănțică, „chiar mi-e frică să nu mă mănânce Gator”.

„Gator nu poate să ne mănânce. Suntem nagâți. Uită-te la mine, apoi privește pasărea aceea și spune-mi dacă vezi ceva diferit”, îl îndemnă Bunicul.



După ce se uită la el și la pasăre, Levănțică spuse: „Noi avem pinteni pe aripi și pe cap, dar cum ne ajută asta?” Bunicul îi explică: „Dacă aligatorul închide gura, acești pinteni îl vor înțepa și va deschide degrabă gura.”



„Bine, atunci nu îmi va mai fi frică. Voi avea un festin într-un loc special”, spuse entuziasmat Levănțică zburând către Gator.

Dar se răzgândi în ultimul moment și zbură înapoi, cu inima cât un purice.



Levăntică nu putu să doarmă în acea noapte. Nu se putu gândi la nimic altceva decât la frica sa. În timp ce se plimba obosit pe malul fluviului, auzi pe cineva plângând. Când se uită, îl văzu pe Gator. Se apropie de el cu grijă: „De ce plângi?”

Gator îi spuse: „Mă dor dinții! Mi-a rămas mâncare prinsă între dinți și nu pot face nimic să îmi curăț dinții. Te rog, Levăntică, mă poți ajuta să îmi scot mâncarea dintre dinți?”



Levăntică zbură înainte și înapoi de câteva ori înainte de a decide: „Haide, Gator, deschide gura înainte să mă răzgândesc!”



Levăntică închise ochii și sări în gura lui Gator. Când deschise din nou ochii, nu îi veni să creadă că Gator nu l-a înghițit cu totul!



De fapt, Levănțică a avut un festin delicios în timp ce culegea mâncarea dintre dinții lui Gator.



În zorii zilei următoare, Levănțică își luă bagajul și crenguța și plecă să îl întâlnească pe Gator.



Îl bătu pe cap și îl rugă să deschidă gura. Se grăbi apoi înăuntru și spuse: „Îmi place noua mea casă!”



Sfârșit